31985D0613

DECYZJA RADY
z dnia 20 grudnia 1985 r.
dotycząca przyjęcia w imieniu Wspólnoty programów i środków odnoszących się do zrzutów rtęci i kadmu na mocy Konwencji o Zapobieganiu Zanieczyszczeniu Mórz ze Źródeł Lądowych

(85/613/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 235,

uwzględniając zalecenie Komisji (1),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego (2),

a także mając na uwadze, co następuje:

dnia 3 marca 1975 r. Wspólnota zatwierdziła Konwencję o Zapobieganiu Zanieczyszczeniu Mórz ze Źródeł Lądowych (3);

Wspólnota została Umawiającą się Stroną tej Konwencji;

Komisja Paryska, która zarządza Konwencją, negocjowała programy i środki dotyczące zrzutów rtęci i kadmu, a Wspólnota została poproszona o ich zatwierdzenie na piśmie do dnia 31 grudnia 1985 r.;

przepisy tych programów i środków są zgodne z przepisami dyrektyw wspólnotowych w tej sprawie, mianowicie z dyrektywami 76/464/EWG (4), 83/513/EWG (5) i 84/156/EWG (6);

pożądane jest zatem, aby Wspólnota zatwierdziła wymienione programy i środki;

Traktat nie przewiduje w tym celu niezbędnych uprawnień, innych niż przewidziane w art. 235,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł

1. Rada zatwierdza niniejszym w imieniu Wspólnoty programy i środki odnoszące się do zrzutów rtęci i kadmu w ramach Konwencji o zapobieganiu zanieczyszczenia mórz ze źródeł lądowych.

Teksty wymienionych programów i środków załączone są do niniejszej decyzji.

2. Przewodniczący Rady zostaje niniejszym upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do notyfikowania niniejszego zatwierdzenia Komisji Paryskiej przed dniem 31 grudnia 1985 r.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 1985 r.

W imieniu Rady

R. KRIEPS

Przewodniczący

(1) Dz.U. C 286 z 9.11.1985, str. 4.
(2) Dz.U. C 352 z 31.12.1985.
(3) Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 5.
(4) Dz.U. L 129 z 18.5.1976, str. 23.
(5) Dz.U. L 291 z 24.10.1983, str. 1.
(6) Dz.U. L 74 z 17.3.1984, str. 49.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARCOM 85/1

PROGRAMY I ŚRODKI

z dnia 5 czerwca 1985 roku

w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów rtęci z sektorów innych niż przemysł elektrolizy chlorków metali alkalicznych

KOMISJA USTANOWIONA PRZEZ KONWENCJĘ O ZAPOBIEGANIU ZANIECZYSZCZENIA MÓRZ ZE ŹRÓDEŁ LĄDOWYCH PODPISANĄ W PARYŻU DNIA 4 CZERWCA 1974 ROKU,

biorąc pod uwagę postanowienia Konwencji, w szczególności jej art. 18 ust. 3,

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCE PROGRAMY I ŚRODKI:

Artykuł 1

1. Każdy zrzut rtęci przez sektory przemysłu inne niż przemysł elektrolizy chlorków metali alkalicznych na obszar morza, określony w art. 3a Konwencji, lub do cieków wodnych, które wpływają na ten obszar morza, wymaga uprzedniego zezwolenia właściwych władz Umawiającej się Strony. Zezwolenia takie określają normy emisji i są weryfikowane okresowo.

2. Normy emisji nie mogą przekraczać wartości dopuszczalnych określonych poniżej w ust. 3, z wyjątkiem przypadku, gdy Umawiająca się Strona stosuje wskaźniki jakości wód zgodne z załącznikami II i IV.

3. Wartości dopuszczalne, terminy ich uzyskania oraz procedura monitoringu w odniesieniu do zrzutów są określone w załączniku I. Wartości dopuszczalne stosują się zwykle do punktu, w którym ścieki zawierające rtęć opuszczają zakład przemysłowy.

Jeżeli ścieki zawierające rtęć są oczyszczane poza zakładem przemysłowym, w zakładzie oczyszczania przeznaczonym do usuwania rtęci, Umawiająca się Strona może zezwolić na stosowanie wartości dopuszczalnych w punkcie, w którym ścieki opuszczają zakład oczyszczania.

4. Bez uszczerbku dla swoich zobowiązań wynikających z ust. 1, 2 i 3 oraz postanowień Konwencji, Umawiające się Strony mogą udzielić zezwolenia nowym zakładom tylko wtedy, gdy zakłady te stosują normy odpowiadające najlepszym dostępnym środkom technicznym, jeżeli jest to niezbędne dla zapobiegania i eliminacji zanieczyszczeń.

Niezależnie od przyjętej metody, tam gdzie z przyczyn technicznych zamierzone środki nie odpowiadają najlepszym dostępnym środkom technicznym, Umawiająca się Strona dostarcza Komisji przed każdym udzieleniem zezwolenia uzasadnienie tych przyczyn. Komisja na swoim następnym posiedzeniu analizuje te informacje.

5. Do celów niniejszych programów i środków „nowy zakład" oznacza:

— zakład przemysłowy, który został oddany do eksploatacji po dniu przyjęcia tych programów i środków,

— istniejący zakład przemysłowy, którego zdolność przetwarzania rtęci została znacznie zwiększona po dniu przyjęcia tych programów i środków.

6. Metoda porównawcza analizy stosowana do oszacowania zawartości rtęci jest podana w załączniku III pkt. 1. Inne metody mogą być stosowane pod warunkiem, że wykrywalność, precyzja i rzetelność takich metod są co najmniej tak dobre, jak określono w załączniku III pkt. 1. Dokładność wymagana w pomiarach przepływu ścieków określona jest w załączniku III pkt. 2.

Artykuł 2

1. Umawiające się Strony przygotowują programy szczególne w odniesieniu do zrzutów rtęci z różnych źródeł, które nie są zakładami przemysłowymi i dla których wartości dopuszczalne określone w art. 3 nie mogą być zastosowane w praktyce.

2. Celami tych programów szczególnych będzie unikanie lub eliminacja zanieczyszczenia. Obejmować one będą najbardziej stosowne działania i techniki wymiany, zatrzymywania i recyklingu rtęci.

3. Programy szczególne są wprowadzane w życie jak najszybciej, a w każdym razie nie później niż z dniem 1 lipca 1989 roku i powinna być o nich poinformowana Komisja.

Artykuł 3

Zainteresowane Umawiające się Strony monitorują w ramach obszaru objętego Konwencją środowisko wodne narażone na zrzuty. W przypadku zrzutów, które oddziałują na wody kilku Umawiających się Stron, zainteresowane Umawiające się Strony współpracują w celu ujednolicenia procedur monitoringu.

Artykuł 4

1. Komisja dokonuje co cztery lata porównawczej oceny wprowadzenia w życie tych programów i środków przez Umawiające się Strony, na podstawie informacji dostarczonych jej przez te Umawiające się Strony, zgodnie z art. 17 Konwencji. Informacje te będą zawierać:

— szczegółowe informacje o zezwoleniach określających normy emisji dla zrzutów rtęci,

— wyniki zebranych informacji i dokonanych inwentaryzacji w odniesieniu do rtęci odprowadzonej do obszaru morskiego i do cieków wodnych, które oddziałują na obszar morski, jak to określono w art. 1, ust. 1,

— informacje określone w załączniku IV, pkt 2, dla Umawiających się Stron stosujących wskaźniki jakości wód,

— wyniki monitoringu środowiska wodnego przeprowadzonego zgodnie z art. 3. Tam, gdzie to właściwe, będą one przedłożone w ramach wspólnego programu monitoringu.

2. W przypadku istotnych zmian w wiedzy naukowej o toksyczności, trwałości i akumulacji rtęci w żywych organizmach i osadach lub w przypadku udoskonalenia najlepszych dostępnych środków technicznych, Komisja rozważa odpowiednie projekty w celu potwierdzenia, w razie konieczności, wartości dopuszczalnych w ściekach i wskaźników jakości wód, lub ustalenia dodatkowych wartości dopuszczalnych i dodatkowych wskaźników jakości wód.

Artykuł 5

1. Umawiające się Strony wprowadzą w życie niniejsze programy i środki do dnia 1 stycznia 1986 roku.

2. Umawiające się Strony przedstawiają Komisji teksty przepisów prawa krajowego, które przyjmą w dziedzinie objętej tymi programami i środkami.

ZAŁĄCZNIK I

Wartości dopuszczalne, terminy ich uzyskania oraz procedura monitoringu zrzutów

1. Wartości dopuszczalne oraz terminy w odniesieniu do danych sektorów przemysłowych są zestawione w poniższej tabeli:

Sektor przemysłu [1]	Wartości dopuszczalne, które muszą być dotrzymane począwszy od		Jednostka miary
	dnia 1 lipca 1986 r.	dnia 1 lipca 1989 r.	
1. Gałęzie przemysłu chemicznego stosujące katalizatory rtęciowe: (a) w produkcji chlorku winylu	0,1	0,05	mg/l ścieków
	0,2	0,1	g/t zdolności produkcyjnej chlorku winylu
(b) w innych procesach	0,1	0,05	mg/l ścieków
	10	5	g/kg przetworzonej rtęci
2. Produkcja katalizatorów rtęciowych stosowanych w produkcji chlorku winylu	0,1	0,05	mg/l ścieków
	1,4	0,7	g/kg przetworzonej rtęci
3. Produkcja organicznych i nieorganicznych związków rtęci (z wyjątkiem produktów, o których mowa w pkt. 2)	0,1	0,05	mg/l ścieków
	0,1	0,05	g/kg przetworzonej rtęci
4. Produkcja baterii galwanicznych zawierających rtęć	0,1	0,05	mg/l ścieków
	0,05	0,03	g/kg przetworzonej rtęci
5. Przemysł metali nieżelaznych [2]			
5.1. Zakłady odzysku rtęci	0,1	0,05	mg/l ścieków
5.2. Wydobycie i rafinacja metali nieżelaznych	0,1	0,05	mg/l ścieków
6. Zakłady oczyszczania toksycznych ścieków zawierających rtęć	0,1	0,05	mg/l ścieków

[1] Wartości dopuszczalne dla sektorów przemysłu innych niż przemysł elektrolizy chlorków metali alkalicznych, które nie są wymienione w niniejszej tabeli, takie jak przemysł papierniczy i stalowy albo opalane węglem elektrownie, będą, w razie konieczności, ustalone przez Komisję w terminie późniejszym. Zanim to nastąpi Umawiające się Strony ustalają oddzielnie normy emisji dla zrzutów rtęci zgodnie z art. 4 ust. 2 Konwencji. Normy takie muszą uwzględniać najlepsze dostępne środki techniczne i nie mogą być mniej rygorystyczne niż najbliższe porównywalne wartości dopuszczalne podane w niniejszym Załączniku.

[2] W oparciu o doświadczenie zdobyte przy wprowadzaniu w życie niniejszych programów i środków, oraz zgodnie z art. 4 ust. 2 Konwencji, Komisja rozpatrzy w odpowiednim czasie projekty ustalenia bardziej rygorystycznych wartości dopuszczalnych.

2. Wartości dopuszczalne wyrażone jako stężenia, które w zasadzie nie mogą być przekraczane, podano w powyższej tabeli dla sektorów przemysłowych od 1 do 4. W żadnym przypadku wartości dopuszczalne, wyrażone jako maksymalne stężenia, nie mogą być większe od stężeń wynikających z podzielenia maksymalnej ilości przez zapotrzebowanie na wodę na kilogram rtęci wykorzystanej lub tonę zainstalowanej zdolności produkcyjnej chlorku winylu.

   Ponieważ jednak stężenie rtęci w ściekach zależy od objętości użytej wody, która jest różna dla różnych procesów i zakładów, wartości dopuszczalne wyrażone jako stosunek ilości rtęci odprowadzonej do ilości rtęci wykorzystanej lub zainstalowanej zdolności produkcyjnej chlorku winylu, podane w powyższej tabeli, muszą być przestrzegane we wszystkich przypadkach.

3. Ponieważ jednak stężenie rtęci w ściekach zależy od objętości użytej wody, która jest różna dla różnych procesów i zakładów, wartości dopuszczalne wyrażone jako stosunek ilości rtęci odprowadzonej do ilości rtęci wykorzystanej lub zainstalowanej zdolności produkcyjnej chlorku winylu, podane w powyższej tabeli, muszą być przestrzegane we wszystkich przypadkach.

4. Ponieważ jednak stężenie rtęci w ściekach zależy od objętości użytej wody, która jest różna dla różnych procesów i zakładów, wartości dopuszczalne wyrażone jako stosunek ilości rtęci odprowadzonej do ilości rtęci wykorzystanej lub zainstalowanej zdolności produkcyjnej chlorku winylu, podane w powyższej tabeli, muszą być przestrzegane we wszystkich przypadkach.

   Ponieważ jednak stężenie rtęci w ściekach zależy od objętości użytej wody, która jest różna dla różnych procesów i zakładów, wartości dopuszczalne wyrażone jako stosunek ilości rtęci odprowadzonej do ilości rtęci wykorzystanej lub zainstalowanej zdolności produkcyjnej chlorku winylu, podane w powyższej tabeli, muszą być przestrzegane we wszystkich przypadkach.

   Ponieważ jednak stężenie rtęci w ściekach zależy od objętości użytej wody, która jest różna dla różnych procesów i zakładów, wartości dopuszczalne wyrażone jako stosunek ilości rtęci odprowadzonej do ilości rtęci wykorzystanej lub zainstalowanej zdolności produkcyjnej chlorku winylu, podane w powyższej tabeli, muszą być przestrzegane we wszystkich przypadkach.

5. Ponieważ jednak stężenie rtęci w ściekach zależy od objętości użytej wody, która jest różna dla różnych procesów i zakładów, wartości dopuszczalne wyrażone jako stosunek ilości rtęci odprowadzonej do ilości rtęci wykorzystanej lub zainstalowanej zdolności produkcyjnej chlorku winylu, podane w powyższej tabeli, muszą być przestrzegane we wszystkich przypadkach.

   Ponieważ jednak stężenie rtęci w ściekach zależy od objętości użytej wody, która jest różna dla różnych procesów i zakładów, wartości dopuszczalne wyrażone jako stosunek ilości rtęci odprowadzonej do ilości rtęci wykorzystanej lub zainstalowanej zdolności produkcyjnej chlorku winylu, podane w powyższej tabeli, muszą być przestrzegane we wszystkich przypadkach.

Uwagi

Wartości dopuszczalne podane w tabeli odpowiadają miesięcznemu średniemu stężeniu lub maksymalnemu miesięcznemu ładunkowi.

Ilości rtęci odprowadzonej wyrażone są w funkcji ilości rtęci zużytej lub wykorzystanej przez zakład przemysłowy w tym samym okresie lub w funkcji zainstalowanej zdolności produkcyjnej chlorku winylu.

ZAŁĄCZNIK II

Wskaźniki jakości wód

Dla tych Umawiających się Stron, które stosują wskaźniki jakości wód, normy emisji ustala się tak, aby stosowny wskaźnik lub wskaźniki jakości wód spośród wymienionych poniżej były spełnione na obszarze narażonym na zrzuty rtęci. Właściwe władze określają obszar narażony w każdym przypadku i wybiorą spośród wskaźników jakości wód wymienionych poniżej w pkt. 1 wskaźnik lub wskaźniki, które uważają za właściwe, uwzględniając zamierzone wykorzystanie narażonego obszaru i biorąc pod uwagę fakt, że celem tych programów i środków jest eliminacja wszelkiego zanieczyszczenia.

1. W celu zapobiegania i wyeliminowania zanieczyszczenia, jak określono w art. 1 Konwencji i zgodnie z art. 4 wspomnianej Konwencji, ustanawia się następujące wskaźniki jakości wód:

1.1. Stężenie rtęci w reprezentatywnej próbce mięsa ryby wybranej jako wskaźnik nie może przekraczać 0,3 mg na 1 kg świeżego mięsa.

1.2. Stężenie rtęci w roztworze w wodach estuarium do granicy wody słodkiej narażonych na zrzuty nie może, jako średnia arytmetyczna wyników z całego roku, przekraczać wartości 0,5 mg/l.

1.3. Stężenie rtęci w roztworze w następujących wodach [1] nie może, jako średnia arytmetyczna wyników z całego roku, przekraczać wartości 0,3 mg/l:

(i) w wodach terytorialnych,

(ii) w wodach innych niż wody estuarium po lądowej stronie linii podstawowej, od której mierzona jest szerokość wód terytorialnych, rozciągających się w przypadku cieków wodnych do granicy wód słodkich.

2. Stężenie rtęci w osadach lub mięczakach i skorupiakach nie może znacząco wzrastać w czasie.

3. Jeżeli kilka wskaźników jakości wód stosuje się do wód danego obszaru, jakość tych wód musi być wystarczająca do spełnienia każdego z nich.

4. Liczbowe wartości wskaźników jakości wód określonych w pkt. 1.2. i 1.3. można, jako wyjątki i w razie konieczności z przyczyn technicznych, pomnożyć przez 1,5 do dnia 1 lipca 1989 roku.

---

[1] Wskaźnik jakości dla morza otwartego nie jest ustalony w tym sensie, że wskaźnik jakości dla wód terytorialnych i innych wód ochroni morze otwarte przed zanieczyszczeniem.

ZAŁĄCZNIK III

Porównawcze metody pomiaru

1. Porównawczą metodą analizy stosowaną do oznaczania zawartości rtęci w wodach, mięsie ryb, osadach oraz mięczakach i skorupiakach jest bezpłomieniowa atomowa spektrofotometria absorpcyjna po odpowiednim wstępnym przygotowaniu próbki, które uwzględnia wstępne utlenianie rtęci i następującą po tym redukcję jonów rtęci Hg (II).

   Wartości wykrywalności muszą być takie, aby stężenie rtęci mogło być mierzone z dokładnością ± 30 % i precyzją ± 30 % przy następujących stężeniach:

   — w przypadku zrzutów, jedna dziesiąta maksymalnego dopuszczalnego stężenia rtęci określonego w zezwoleniu,

   — w przypadku wód powierzchniowych, jedna dziesiąta stężenia rtęci określonego jako wskaźnik jakości wód,

   — w przypadku mięsa ryb, mięczaków i skorupiaków, jedna dziesiąta stężenia rtęci określonego jako wskaźnik jakości wód,

   — w przypadku osadów, jedna dziesiąta stężenia rtęci w próbce lub 0,05 mg/kg suchej masy, w zależności od tego, która z tych dwu wartości jest większa.

2. Pomiar przepływu musi być wykonywany z dokładnością ± 20 %.

ZAŁĄCZNIK IV

Procedura monitoringu w odniesieniu do wskaźników jakości wód

1. W każdym zezwoleniu właściwe władze określają ograniczenia, procedurę monitoringu i terminy zapewniające przestrzeganie danego wskaźnika lub wskaźników jakości wód.

2. Umawiające się Strony informują Komisję w odniesieniu do każdego wybranego i zastosowanego wskaźnika jakości wód o:

   — punktach zrzutu i środkach rozpraszania,

   — obszarze, na którym wskaźnik jest stosowany,

   — lokalizacji punktów pobierania próbek,

   — częstotliwości pobierania próbek,

   — metodach pobierania próbek i pomiaru,

   — otrzymanych wynikach.

3. Próbki muszą być odpowiednio reprezentatywne dla jakości środowiska wodnego na obszarze narażonym na zrzuty, a częstotliwość pobierania próbek musi być wystarczająca do wykazania wszelkich zmian w środowisku wodnym, biorąc szczególnie pod uwagę naturalne zmiany warunków hydrologicznych. Analiza ryb morskich musi być przeprowadzona na wystarczającej liczbie próbek i gatunków.

4. W odniesieniu do wskaźnika jakości wód w pkt. 1.1. załącznika II, właściwe władze wybierają gatunki ryb, które mają być przyjęte jako wskaźnikowe do analizy. W przypadku ryb morskich gatunki wybrane spośród zamieszkujących wody przybrzeżne i lokalnie odławianych mogą obejmować dorsza (Gadus morrbua), witlinka (Merlangius merlangus), gładzicę (Pleuronectes platessa), makrelę (Scomeber scombrus), plamiaka (Melanogrammus aeglefinus) i stornię (Platichthys flesus).

DECYZJA PARCOM 85/2

PROGRAMY I ŚRODKI

z dnia 5 czerwca 1985 roku

w sprawie wartości dopuszczalnych dla ścieków i wskaźników jakości wód w odniesieniu do zrzutów kadmu

KOMISJA USTANOWIONA PRZEZ KONWENCJĘ O ZAPOBIEGANIU ZANIECZYSZCZENIA MÓRZ ZE ŹRÓDEŁ LĄDOWYCH PODPISANĄ W PARYŻU DNIA 4 CZERWCA 1974 ROKU,

biorąc pod uwagę postanowienia Konwencji, w szczególności jej art. 18 ust. 3,

PRZYJĘŁA NASTĘPUJĄCE PROGRAMY I ŚRODKI:

Artykuł 1

1. Każdy zrzut kadmu na obszar morza, określony w art. 3a Konwencji lub do cieków wodnych, które oddziałują na ten obszar morski, wymaga uprzedniego zezwolenia właściwych władz Umawiającej się Strony. Zezwolenia takie określają normy emisji i są weryfikowane okresowo.

2. Normy emisji nie mogą przekraczać wartości dopuszczalnych określonych poniżej w ust. 3, z wyjątkiem przypadku, gdy Umawiająca się Strona stosuje wskaźniki jakości wód zgodne z załącznikami II i IV.

3. Wartości dopuszczalne, terminy ich uzyskania oraz procedura monitoringu w odniesieniu do zrzutów są określone w załączniku I. Wartości dopuszczalne stosują się zwykle do punktu, w którym ścieki zawierające kadm opuszczają zakład przemysłowy.

Jeżeli ścieki zawierające kadm są oczyszczane poza zakładem przemysłowym, w zakładzie oczyszczania przeznaczonym do usuwania kadmu, Umawiająca się Strona może zezwolić na stosowanie wartości dopuszczalnych w punkcie, w którym ścieki opuszczają zakład oczyszczania.

4. Bez uszczerbku dla swoich zobowiązań wynikających z ust. 1, 2 i 3 oraz postanowień Konwencji, Umawiające się Strony mogą udzielić zezwolenia nowym zakładom tylko wtedy, gdy zakłady te stosują normy odpowiadające najlepszym dostępnym środkom technicznym, jeżeli jest to niezbędne dla zapobiegania i eliminacji zanieczyszczeń.

Niezależnie od przyjętej metody, tam gdzie z przyczyn technicznych zamierzone działania nie odpowiadają najlepszym dostępnym środkom technicznym, Umawiająca się Strona dostarcza Komisji przed każdym zezwoleniem uzasadnienie tych przyczyn. Komisja na swoim następnym posiedzeniu analizuje te informacje.

5. „Nowy zakład" oznacza:

— zakład przemysłowy, który został oddany do eksploatacji po dniu przyjęcia tych programów i środków,

— istniejący zakład przemysłowy, którego zdolność przetwarzania kadmu została znacznie zwiększona po dniu przyjęcia tych programów i środków.

6. Metoda porównawcza analizy, stosowana do oznaczania zawartości kadmu, jest podana w załączniku III, pkt 1. Inne metody mogą być stosowane pod warunkiem, że wykrywalność, precyzja i rzetelność takich metod są co najmniej tak dobre, jak określono w załączniku III pkt 1. Dokładność wymagana w pomiarach przepływu ścieków określona jest w załączniku III pkt 2.

Artykuł 2

Zainteresowane Umawiające się Strony na obszarze objętym Konwencją prowadzą monitoring środowiska wodnego narażonego na zrzuty. W przypadku zrzutów, które oddziałują na wody kilku Umawiających się Stron, zainteresowane Umawiające się Strony współpracują w celu ujednolicenia procedur monitoringu.

Artykuł 3

1. Komisja w pięcioletnich przedziałach czasu będzie dokonywać porównawczej oceny wprowadzenia w życie tych programów i środków przez umawiające się strony na podstawie informacji dostarczonych jej przez te umawiające się strony zgodnie z art. 17 konwencji. Informacje, o które chodzi, będą zawierać:

— szczegółowe informacje o zezwoleniach określających normy emisji dla zrzutów kadmu,

— wyniki zebranych informacji i dokonanych inwentaryzacji dotyczące zrzutów kadmu do obszaru morskiego i do cieków wodnych, które oddziałują na ten obszar morski, jak to określono w art. 1, ust. 1,

— informacje określone w załączniku IV, pkt 2, dla umawiających się stron stosujących wskaźniki jakości wód,

— wyniki kontroli środowiska wodnego przeprowadzonych zgodnie z art. 2. Tam, gdzie to właściwe, będą one przedłożone w ramach wspólnego programu kontroli.

2. W przypadku istotnych zmian w wiedzy naukowej o toksyczności, trwałości i akumulacji kadmu w żywych organizmach i osadach lub w przypadku udoskonalenia najlepszych dostępnych środków technicznych, Komisja rozważy stosowne projekty w celu potwierdzenia, jeśli to potrzebne, wartości dopuszczalnych w ściekach i wskaźników jakości wód lub ustalenia dodatkowych wartości dopuszczalnych i dodatkowych wskaźników jakości wód.

Artykuł 4

1. Umawiające się Strony wprowadzają w życie niniejsze programy i środki do dnia 1 stycznia 1986 roku.

2. Umawiające się Strony przedstawiają Komisji teksty przepisów prawa krajowego, które przyjmą w dziedzinie objętej tymi programami i środkami.

ZAŁĄCZNIK I

Wartości dopuszczalne, terminy ich uzyskania oraz procedura monitoringu zrzutów

1. Wartości dopuszczalne oraz terminy dotyczące danych sektorów przemysłowych są zestawione w poniższej tabeli:

Sektor przemysłu [1]	Wartości dopuszczalne, które muszą być przestrzegane począwszy od		Jednostka miary
	dnia 1 stycznia 1986 r.	dnia 1 stycznia 1989 r. [2]	
1. Wydobycie cynku, rafinacja ołowiu i cynku, przemysł metalowy (związany z kadmem) i metali nieżelaznych	0,3 [3]	0,2 [3]	mg/l ścieków
2. Produkcja związków kadmu	0,5 [3]	0,2 [3]	mg/l ścieków
	0,5 [4]	[5]	g/kg kadmu wykorzystanego
3. Produkcja barwników	0,5 [3]	0,2 [3]	mg/l ścieków
	0,3 [4]	[5]	g/kg kadmu wykorzystanego
4. Produkcja stabilizatorów	0,5 [3]	0,2 [3]	mg/l ścieków
	0,5 [4]	[5]	g/kg kadmu wykorzystanego
5. Produkcja baterii galwanicznych i akumulatorowych	0,5 [3]	0,2 [3]	mg/l ścieków
	1,5 [4]	[5]	g/kg kadmu wykorzystanego
6. Powlekanie elektrolityczne [6]	0,5 [3]	0,2 [3]	mg/l ścieków
	0,3 [4]	[5]	g/kg kadmu wykorzystanego
7. Produkcja kwasu fosforowego i/lub nawozów fosforowych z fosforytów [7]	–	–	

[1] Wartości dopuszczalne dla sektorów przemysłu nie wymienionych w niniejszej tabeli będą, w razie potrzeby, ustalone przez Komisję w terminie późniejszym. Do tego czasu Umawiające się Strony ustalą normy emisji dla zrzutów kadmu samodzielnie, zgodnie z art. 4 ust. 2 konwencji. Normy te muszą uwzględniać najlepsze dostępne środki techniczne i nie mogą być mniej rygorystyczne niż najbliższe porównywalne wartości dopuszczalne podane w niniejszym załączniku.

[2] W oparciu o doświadczenie zdobyte przy wprowadzaniu w życie niniejszych programów i środków oraz zgodnie z art. 4 ust. 2 Konwencji, Komisja rozpatrzy w odpowiednim czasie projekty ustalenia bardziej rygorystycznych wartości dopuszczalnych.

[3] Miesięczne ważone przepływem średnie stężenie sumarycznego kadmu.

[4] Średnia miesięczna.

[5] Jest w tej chwili niemożliwe ustalenie wartości dopuszczalnych w postaci ładunku. W razie potrzeby wartości te będą ustalone przez Komisję zgodnie z art. 3 ust. 2 niniejszych programów i środków. Jeśli Komisja nie ustali żadnych wartości dopuszczalnych, utrzymane zostaną wartości wyrażone ładunkami podanymi w kolumnie „1 stycznia 1986 r."

[6] Umawiające się Strony mogą zawiesić zastosowanie tych wartości dopuszczalnych do dnia 1 stycznia 1989 roku w przypadku zakładów, które odprowadzają mniej niż 10 kg kadmu na rok i w których sumaryczna objętość wanien elektrolitycznych jest mniejsza od 1,5 m^3, jeśli techniczne lub administracyjne względy czynią takie działanie absolutnie koniecznym.

[7] Obecnie nie ma ekonomicznie uzasadnionych metod technicznych systematycznego odzysku kadmu ze zrzutów powstających przy produkcji kwasu fosforowego i/lub nawozów fosforowych z fosforytów. Dlatego nie ustalono żadnych wartości dopuszczalnych dla takich zrzutów. Brak takich wartości dopuszczalnych nie zwalnia Umawiających się Stron z ich obowiązku wynikającego z art. 1 ust. 1 niniejszych programów i środków ustalenia norm emisji dla tych zrzutów. Wartości dopuszczalne zostaną, w razie konieczności, ustalone przez Komisję w późniejszym czasie.

2. Wartości dopuszczalne wyrażone jako stężenia, które z zasady nie mogą być przekraczane, podano w powyższej tabeli dla sektorów przemysłowych 2, 3, 4, 5 i 6. W żadnym przypadku wartości dopuszczalne wyrażone jako maksymalne stężenia nie mogą być większe od stężeń wynikających z podzielenia maksymalnej ilości przez zapotrzebowanie na wodę na kilogram wykorzystanego kadmu. Ponieważ jednak stężenie kadmu w ściekach zależy od objętości użytej wody, która jest różna dla różnych procesów i zakładów, wartości dopuszczalne wyrażone stosunkiem ilości kadmu odprowadzonego do ilości kadmu wykorzystanego, podane w powyższej tabeli, muszą być przestrzegane we wszystkich przypadkach.

3. Dobowe średnie wartości dopuszczalne są dwa razy większe od odpowiednich miesięcznych średnich wartości dopuszczalnych podanych w powyższej tabeli.

4. Należy ustanowić procedurę monitoringu w celu sprawdzenia, czy zrzuty odpowiadają normom emisji, które zostały ustalone zgodnie z wartościami dopuszczalnymi określonymi w niniejszym Załączniku.

   Procedura ta musi przewidywać pobranie i analizę próbek oraz pomiar przepływu zrzutu i ilości wykorzystanego kadmu.

   Gdyby ilość wykorzystanego kadmu nie była możliwa do określenia, procedura monitoringu może być oparta na ilości kadmu, który może być zużyty przy zdolności produkcyjnej, na której oparte zostało zezwolenie.

5. Pobiera się próbkę reprezentatywną dla zrzutu w okresie jednej doby. Ilość kadmu odprowadzonego w okresie jednego miesiąca musi być obliczona na podstawie dobowych wartości odprowadzonego kadmu.

   Może jednak być wprowadzona uproszczona procedura w przypadku zakładów przemysłowych, które nie odprowadzają więcej niż 10 kg kadmu na rok. W przypadku przemysłowych zakładów powlekania elektrolitycznego, uproszczona procedura może zostać wprowadzona tylko wtedy, gdy sumaryczna objętość wanien elektrolitycznych jest mniejsza od 1,5 m^3.

ZAŁĄCZNIK II

Wskaźniki jakości wód

Dla tych Umawiających się Stron, które stosują wskaźniki jakości wód, normy emisji ustala się tak, aby stosowny wskaźnik lub wskaźniki jakości wód spośród wymienionych poniżej były spełnione na obszarze narażonym na zrzuty kadmu. Właściwe władze określają obszar narażony w każdym przypadku i wybiorą spośród wskaźników jakości wód wymienionych poniżej w pkt. 1 wskaźnik lub wskaźniki, które uważają za właściwe, uwzględniając zamierzone wykorzystanie narażonego obszaru i biorąc jednocześnie pod uwagę fakt, że celem niniejszych programów i środków jest zapobieganie i eliminacja wszelkiego zanieczyszczenia.

1. W celu zapobiegania i wyeliminowania zanieczyszczenia ustanawia się następujące wskaźniki jakości wód [1], które będą mierzone wystarczająco blisko punktu zrzutu w rozumieniu art. 1 i 4 Konwencji:

1.1. Stężenie kadmu w roztworze w narażonych na zrzuty wodach estuarium do granicy wody słodkiej, nie może przekraczać 5 mg/litr.

1.2. Stężenie kadmu w roztworze nie może przekraczać 2,5 mg/litr w następujących wodach narażonych na zrzuty [1]:

(i) w wodach terytorialnych,

(ii) w wodach innych niż wody estuarium po lądowej stronie linii podstawowej, od której mierzona jest szerokość wód terytorialnych, rozciągających się w przypadku cieków wodnych do granicy wód słodkich.

2. Oprócz powyższych wymagań, wyniki monitoringu przeprowadzonego zgodnie z art. 2 muszą być porównane z następującymi stężeniami [1]:

2.1. W przypadku wód estuarium do granicy słodkiej wody, ze stężeniem kadmu w roztworze wynoszącym 1 mg/litr.

2.2. Stężeniem kadmu w roztworze wynoszącym 0,5 mg/litr w przypadku następujących wód:

(i) wód terytorialnych,

(ii) wód innych niż wody estuarium po lądowej stronie linii podstawowej, od której mierzona jest szerokość wód terytorialnych, rozciągających się w przypadku cieków wodnych do granicy wód słodkich.

2.3. Jeżeli stężenia te nie są przestrzegane w żadnym punkcie sieci krajowej, przyczyny należy przedstawić Komisji.

3. Stężenie kadmu w osadach i/lub mięczakach i skorupiakach, tam gdzie jest to możliwe, gatunku Mytilus edulis nie może znacząco wzrosnąć w czasie.

4. Jeżeli kilka wskaźników jakości wód ma zastosowanie do wód danego obszaru, jakość tych wód musi być wystarczająca do spełnienia każdego z nich.

---

[1] Wskaźnik jakości wód dla morza otwartego nie jest ustalony, ponieważ zakłada się, że przestrzeganie wskaźnika jakości dla wód terytorialnych i innych wód ochroni morze otwarte przed zanieczyszczeniem.

ZAŁĄCZNIK III

Porównawcze metody pomiaru

1. Porównawczą metodą analizy stosowaną do oznaczania zawartości kadmu w wodach, osadach oraz mięczakach i skorupiakach jest atomowa spektrofotometria absorpcyjna po zabezpieczeniu i odpowiednim przygotowaniu próbki.

   Wartości wykrywalności muszą być takie, aby stężenie kadmu mogło być mierzone z dokładnością ±30 % i precyzją ±30 % przy następujących stężeniach:

   — w przypadku zrzutów, jedna dziesiąta maksymalnego dopuszczalnego stężenia kadmu określonego w zezwoleniu,

   — w przypadku wód powierzchniowych, 0,1 mg/litr lub jedna dziesiąta stężenia kadmu określonego jako wskaźnik jakości wód, w zależności od tego, która z tych dwu wartości jest większa,

   — w przypadku mięczaków lub skorupiaków, 0,1 mg/kg mokrej masy,

   — w przypadku osadów, jedna dziesiąta stężenia kadmu w próbce lub 0,1 mg/kg suchej masy otrzymanej przez suszenie w temperaturze 105-110° C do stałej masy, w zależności od tego, która z tych dwu wartości jest większa.

2. Pomiar przepływu musi być wykonany z dokładnością ±20 %.

ZAŁĄCZNIK IV

Procedura monitoringu w odniesieniu do wskaźników jakości wód

1. W każdym zezwoleniu właściwe władze określają ograniczenia, procedurę monitoringu i terminy zapewniające przestrzeganie danego wskaźnika lub wskaźników jakości wód.

2. Umawiające się Strony informują Komisję w odniesieniu do każdego wybranego i zastosowanego wskaźnika jakości wód o:

   — punktach zrzutu i środkach rozpraszania,

   — obszarze, na którym wskaźnik jest stosowany,

   — lokalizacji punktów pobierania próbek,

   — częstotliwości pobierania próbek,

   — metodach pobierania próbek i pomiaru,

   — otrzymanych wynikach.

3. Próbki muszą być odpowiednio reprezentatywne dla jakości środowiska wodnego na obszarze narażonym na zrzuty, a częstotliwość pobierania próbek musi być wystarczająca do wykazania wszelkich zmian w środowisku wodnym, biorąc pod uwagę naturalne zmiany warunków hydrologicznych.

ANNEXE

DÉCISION PARCOM 85/1

PROGRAMMES ET MESURES

du 5 juin 1985

concernant les valeurs limites et les objectifs de qualité pour les rejets de mercure des secteurs autres que celui de l'électrolyse des chlorures alcalins

LA COMMISSION CRÉÉE PAR LA CONVENTION POUR LA PRÉVENTION DE LA POLLUTION MARINE D'ORIGINE TELLURIQUE, SIGNÉE À PARIS LE 4 JUIN 1974,

eu égard aux dispositions de la convention, et notamment son article 18 paragraphe 3,

A ARRÊTÉ LES PROGRAMMES ET MESURES CI-APRÈS:

Article 1

1. Tout rejet de mercure de secteurs industriels autres que celui de l'électrolyse des chlorures alcalins, dans la zone maritime définie à l'article 3a de la convention ou dans des cours d'eau qui affectent la zone maritime, fait l'objet d'une autorisation préalable délivrée par l'autorité compétente de la partie contractante concernée. De telles autorisations spécifient des normes d'émission pour le rejet et sont revues périodiquement.

2. Les normes d'émission ne doivent pas dépasser les valeurs limites décrites au paragraphe 3 ci-après, sauf dans les cas où une partie contractante applique des objectifs de qualité conformément aux annexes II et IV.

3. Les valeurs limites, les délais fixés pour le respect de ces valeurs et la procédure de surveillance et de contrôle à appliquer aux rejets figurent à l'annexe I. Les valeurs limites s'appliquent normalement au point où les eaux usées contenant du mercure sortent de l'établissement industriel.

Si les eaux usées contenant du mercure sont traitées hors de l'établissement industriel dans une installation de traitement destinée à éliminer le mercure, la partie contractante concernée peut permettre que les valeurs limites soient appliquées au point où les eaux usées sortent de l'installation de traitement.

4. Sans préjudice de leurs obligations résultant des paragraphes 1, 2 et 3 ainsi que des dispositions de la convention, les parties contractantes ne peuvent accorder d'autorisations pour les établissements nouveaux que si ces établissements appliquent les normes correspondant aux meilleurs moyens techniques disponibles lorsque cela est nécessaire afin de prévenir et d'éliminer la pollution.

Quelle que soit la méthode qu'elle adopte, la partie contractante, dans le cas où, pour des raisons techniques, les mesures envisagées ne correspondent pas aux meilleurs moyens techniques disponibles, informe la commission préalablement à toute autorisation des justifications de ces raisons. Lors de sa réunion suivante, la commission examine l'information présentée.

5. Aux fins des présents programmes et mesures, on entend par « établissement nouveau » :

— tout établissement industriel mis en service après la date d'adoption des présents programmes et mesures,

— tout établissement industriel existant dont la capacité de traitement du mercure a été augmentée considérablement après la date d'adoption des présents programmes et mesures.

6. La méthode d'analyse de référence à utiliser pour déterminer la présence de mercure figure à l'annexe III point 1. D'autres méthodes peuvent être utilisées à condition que les limites de détection, la précision et l'exactitude de ces méthodes soient au moins aussi valables que celles qui figurent à l'annexe III point 1. L'exactitude requise pour la mesure du débit des effluents figure à l'annexe III point 2.

Article 2

1. Les parties contractantes établissent des programmes spécifiques pour les rejets de mercure effectués par des sources multiples qui ne sont pas des établissements industriels et pour lesquelles les normes d'émission mentionnées à l'article 1er ne peuvent pas être appliquées dans la pratique.

2. L'objectif de ces programmes spécifiques est d'éviter ou d'éliminer la pollution. Ils comportent notamment les mesures et les techniques les plus appropriées en vue d'assurer la substitution, la rétention et le recyclage du mercure.

3. Les programmes spécifiques sont d'application aussitôt que possible, et en tout cas au plus tard le 1er juillet 1989, et sont communiqués à la commission.

Article 3

Les parties contractantes concernées assurent la surveillance, dans la zone couverte par la convention, du milieu aquatique affecté par les rejets. Dans le cas de rejets affectant les eaux de plusieurs parties contractantes, les parties contractantes concernées collaborent en vue d'harmoniser les procédures de surveillance.

Article 4

1. À des intervalles de quatre ans, la commission procède à une évaluation comparative de l'application des présents programmes et mesures par les parties contractantes sur la base des informations que celles-ci présentent à la commission conformément à l'article 17 de la convention, en particulier en ce qui concerne:

— les détails relatifs aux autorisations fixant les normes d'émission pour les rejets de mercure,

— les résultats de l'information rassemblée ou des inventaires établis, relatifs aux rejets de mercure effectués dans la zone maritime et dans les cours d'eau qui affectent la zone maritime, visés à l'article 1er paragraphe 1,

— l'information figurant à l'annexe IV point 2 pour les parties contractantes qui appliquent des objectifs de qualité,

— les résultats du contrôle et de la surveillance continus du milieu aquatique conformément à l'article 3. Où cela s'applique, ces résultats devraient être soumis dans le cadre du programme conjoint de contrôle et de surveillance continus.

2. En cas de modification des connaissances scientifiques relatives principalement à la toxicité, à la persistance et à l'accumulation du mercure dans les organismes vivants et dans les sédiments, ou en cas d'amélioration des meilleurs moyens techniques disponibles, des propositions appropriées sont examinées par la commission visant à renforcer, si nécessaire, les valeurs limites et les objectifs de qualité, ou à adopter des valeurs limites supplémentaires et des objectifs de qualité supplémentaires.

Article 5

1. Les parties contractantes mettent en œuvre les présents programmes et mesures à compter du 1er janvier 1986.

2. Les parties contractantes informent la commission des dispositions de droit interne prises en application des présents programmes et mesures.

ANNEXE I

Valeurs limites, délais fixés pour le respect de ces valeurs et procédure de surveillance et de contrôle à appliquer aux rejets

1. Pour les secteurs industriels concernés, les valeurs limites et les délais d'application sont regroupés dans le tableau ci-après:

Secteur industriel (1)	Valeur limite à respecter à partir du:		Unité de mesure
	1er juillet 1986	1er juillet 1989	
1. Industries chimiques utilisant les catalyseurs mercuriels:			
a) pour la production du chlorure de vinyle	0,1	0,05	mg/l eau rejetée
	0,2	0,1	g/t capacité de production de chlorure de vinyle
b) pour d'autres procédés	0,1	0,05	mg/l eau rejetée
	10	5	g/kg mercure traité
2. Fabrication des catalyseurs mercuriels utilisés pour la production du chlorure de vinyle	0,1	0,05	mg/l eau rejetée
	1,4	0,7	g/kg mercure traité
3. Fabrication des composés organiques et non organiques du mercure, à l'exception des produits visés au point 2	0,1	0,05	mg/l eau rejetée
	0,1	0,05	g/kg mercure traité
4. Fabrication des batteries primaires contenant du mercure	0,1	0,05	mg/l eau rejetée
	0,05	0,03	g/kg mercure traité
5. Industrie des métaux non ferreux (2)			
5.1. Établissements de récupération du mercure	0,1	0,05	mg/l eau rejetée
5.2. Extraction et raffinage de métaux non ferreux	0,1	0,05	mg/l eau rejetée
6. Établissements de traitement de déchets toxiques contenant du mercure	0,1	0,05	mg/l eau rejetée

(1) Pour les secteurs industriels autres que celui de l'électrolyse des chlorures alcalins, qui ne sont pas mentionnés dans le présent tableau, tels que les industries du papier et de l'acier ou les centrales thermiques au charbon, les valeurs limites sont fixées en cas de besoin par la commission à un stade ultérieur. Entre-temps, les parties contractantes fixent de manière autonome, conformément à l'article 4 paragraphe 2 de la convention, des normes d'émission pour les rejets de mercure. Ces normes doivent tenir compte des meilleurs moyens techniques disponibles et ne doivent pas être moins strictes que la valeur limite la plus comparable contenue dans la présente annexe.

(2) Sur la base de l'expérience acquise lors de l'application des présents programmes et mesures et conformément aux dispositions de leur article 4 paragraphe 2, la commission considérera, en temps utile, des propositions ayant pour but de fixer des valeurs limites plus restrictives.

2. Les valeurs limites exprimées en termes de concentration qui, en principe, ne doivent pas être dépassées figurent dans le tableau ci-avant pour les secteurs industriels 1 à 4. Dans aucun cas, les valeurs limites exprimées en concentrations maximales ne peuvent être supérieures à celles exprimées en quantités maximales divisées par les besoins en eau par kilogramme de mercure traité ou par tonne de capacité de production de chlorure de vinyle installée.

   Toutefois, étant donné que la concentration de mercure dans les effluents dépend du volume d'eau impliqué, qui diffère selon les différents procédés et établissements, les valeurs limites, exprimées en termes de quantité de mercure rejeté par rapport à la quantité de mercure traité ou à la capacité de production de chlorure de vinyle installée, figurant dans le tableau ci-avant, doivent être respectées dans tous les cas.

3. Les valeurs limites des moyennes journalières sont égales au double des valeurs limites des moyennes mensuelles correspondantes figurant au tableau.

4. Pour vérifier si les rejets satisfont aux normes d'émission fixées conformément aux valeurs limites définies dans la présente annexe, une procédure de contrôle doit être instituée.

   Cette procédure doit prévoir le prélèvement et l'analyse d'échantillons, la mesure du débit des rejets et, le cas échéant, de la quantité du mercure traité.

   Si la quantité de mercure traité est impossible à déterminer, la procédure de contrôle peut se fonder sur la quantité de mercure qui peut être utilisée en fonction de la capacité de production sur laquelle se fonde l'autorisation.

5. Un échantillon représentatif du rejet pendant une période de vingt-quatre heures est prélevé. La quantité de mercure rejeté au cours d'un mois est calculée sur la base des quantités quotidiennes de mercure rejeté.

   Toutefois, une procédure de contrôle simplifiée peut être instaurée pour les établissements industriels qui ne rejettent pas plus de 7,5 kg de mercure par an.

Notes

Les valeurs limites indiquées dans le tableau correspondent à une concentration moyenne mensuelle ou à une charge mensuelle maximale.

Les quantités de mercure rejetées sont exprimées en quantité de mercure traitée par l'établissement industriel pendant la même période ou en fonction de la capacité de production de chlorure de vinyle installée.

ANNEXE II

Objectifs de qualité

Pour celles des parties contractantes qui appliquent la stratégie des objectifs de qualité, les normes d'émission sont fixées de manière à ce que le (ou les) objectif(s) de qualité approprié(s) parmi ceux énumérés ci-après soi(en)t respecté(s) dans la région affectée par les rejets de mercure. L'autorité compétente désigne la région affectée dans chaque cas et sélectionne, parmi les objectifs de qualité figurant au point 1 ci-après, celui ou ceux qu'elle juge appropriés, eu égard à la destination de la région affectée, en tenant compte du fait que l'objectif des présents programmes et mesures est de prévenir et d'éliminer toute pollution.

1. Dans le but de prévenir et d'éliminer la pollution telle que définie dans l'article 1er de la convention et en application de l'article 4 de ladite convention, les objectifs de qualité ci-après sont fixés.

1.1. La concentration de mercure dans un échantillon représentatif de la chair de poisson choisie comme indicateur ne doit pas excéder 0,3 mg/kg de chair humide.

1.2. La concentration de mercure en solution dans les eaux des estuaires, jusqu'à la limite des eaux douces, affectées par les rejets ne doit pas excéder 0,5 µg/l en tant que moyenne arithmétique des résultats obtenus au cours d'une année.

1.3. La concentration de mercure en solution dans les eaux suivantes ([1]) ne doit pas excéder 0,3 µg/l en tant que moyenne arithmétique des résultats obtenus au cours d'une année:

i) eaux de mer territoriales;

ii) les eaux, non estuariennes, en deçà de la ligne de base servant à mesurer la largeur de la mer territoriale et s'étendant dans le cas des cours d'eau jusqu'à la limite des eaux douces.

2. La concentration de mercure dans les sédiments ou mollusques et crustacés ne doit pas augmenter de manière significative avec le temps.

3. Lorsque plusieurs objectifs de qualité sont appliqués aux eaux d'une région, la qualité des eaux doit être suffisante pour respecter chacun de ces objectifs.

4. À titre d'exception, dans la mesure ou cela s'avère nécessaire pour des raisons techniques et après notification préalable à la commission, les valeurs numériques des objectifs de qualité figurant aux points 1.2 et 1.3 peuvent être multipliées par 1,5 jusqu'au 1er juillet 1989.

([1]) Il n'a pas été fixé de normes de qualité pour la haute mer, vu que l'objectif de qualité pour les eaux territoriales et autres eaux protégeront la haute mer contre la pollution.

ANNEXE III

Méthodes de mesure de référence

1. La méthode d'analyse de référence utilisée pour déterminer la teneur en mercure des eaux, de la chair de poisson, des sédiments et des mollusques et crustacés est la mesure de l'absorption atomique sans flamme par spectrophotométrie, après avoir soumis l'échantillon à un traitement préalable adéquat tenant compte notamment de la préoxydation du mercure et de la réduction successive des ions mercuriques Hg (II).

   Les limites de détection doivent être telles que la concentration en mercure puisse être mesurée avec une exactitude de ± 30 % et une précision de ± 30 % pour les concentrations suivantes:

   — dans le cas de rejets, un dixième de la concentration maximale autorisée en mercure spécifiée dans l'autorisation,

   — dans le cas d'eaux superficielles, un dixième de la concentration en mercure spécifiée par l'objectif de qualité,

   — dans le cas de la chair de poisson ainsi que dans le cas de mollusques et de crustacés, un dixième de la concentration en mercure spécifiée par l'objectif de qualité,

   — dans le cas de sédiments, un dixième de la concentration du mercure de l'échantillon ou 0,05 mg/kg poids sec, la valeur la plus élevée étant d'application.

2. La mesure du débit doit être effectuée avec une exactitude de ± 20 %.

ANNEXE IV

Procédure de contrôle pour les objectifs de qualité

1. Pour toute autorisation accordée en application des présents programmes et mesures, l'autorité compétente précise les restrictions, les modalités de surveillance et les délais limites pour assurer le respect du ou des objectifs de qualité en cause.

2. Pour chaque objectif de qualité choisi et appliqué, les parties contractantes doivent faire rapport à la commission sur:

   — les points de rejet et le dispositif de dispersion,

   — la zone dans laquelle est appliqué l'objectif de qualité,

   — la localisation des points de prélèvement,

   — la fréquence d'échantillonnage,

   — les méthodes d'échantillonnage et de mesure,

   — les résultats obtenus.

3. Les échantillons doivent être suffisamment représentatifs de la qualité du milieu aquatique dans la région affectée par les rejets et la fréquence d'échantillonnage doit être suffisante pour mettre en évidence les modifications éventuelles du milieu aquatique, compte tenu notamment des variations naturelles du régime hydrologique. L'analyse des poissons d'eau de mer doit porter sur un nombre suffisamment représentatif d'échantillons et d'espèces.

4. En ce qui concerne l'objectif de qualité visé au point 1.1 de l'annexe II, l'autorité compétente choisit les espèces de poissons à retenir comme indicateurs à analyser. Pour les eaux salines, les espèces localement capturées et choisies parmi celles habitant les eaux côtières peuvent inclure le cabillaud (*Gadus morhua*), le merlan (*Merlangius merlangus*), la plie (*Pleuronectes platessa*), le maquereau (*Scomber scombrus*), l'églefin (*Melanogrammus aeglefinus*) et le flet (*Platichthys flesus*).

DÉCISION PARCOM 85/2

PROGRAMMES ET MESURES

du 5 juin 1985

concernant les valeurs limites et les objectifs de qualité pour les rejets de cadmium

LA COMMISSION CRÉÉE PAR LA CONVENTION POUR LA PRÉVENTION DE LA POLLUTION MARINE D'ORIGINE TELLURIQUE, SIGNÉE À PARIS LE 4 JUIN 1974,

eu égard aux dispositions de la convention, et notamment son article 18 paragraphe 3,

A ARRÊTÉ LES PROGRAMMES ET MESURES CI-APRÈS:

Article premier

1. Tout rejet de cadmium dans la zone maritime définie à l'article 3a de la convention ou dans un cours d'eau affectant la zone maritime fait l'objet d'une autorisation préalable délivrée par l'autorité compétente de la partie contractante concernée. De telles autorisations spécifient des normes d'émission pour le rejet et sont revues périodiquement.

2. Les normes d'émission ne doivent pas dépasser les valeurs limites spécifiées au paragraphe 3 ci-après, sauf dans les cas où une partie contractante applique des objectifs de qualité conformément aux annexes II et IV.

3. Les valeurs limites, les délais fixés pour le respect de ces valeurs et la procédure de surveillance et de contrôle à appliquer aux rejets figurent à l'annexe I. Les valeurs limites s'appliquent normalement au point où les eaux usées contenant du cadmium sortent de l'établissement industriel.

Si les eaux usées contenant du cadmium sont traitées hors de l'établissement industriel dans une installation de traitement destinée à éliminer le cadmium, la partie contractante peut permettre que les valeurs limites soient appliquées au point où les eaux usées sortent de l'installation de traitement.

4. Sans préjudice de leurs obligations résultant des paragraphes 1, 2 et 3 ainsi que des dispositions de la convention, les parties contractantes ne peuvent accorder d'autorisation pour les établissements nouveaux que si ces établissements appliquent les normes correspondant aux meilleurs moyens techniques disponibles, lorsque cela est nécessaire afin de prévenir et d'éliminer la pollution.

Quelle que soit la méthode qu'elle adopte, la partie contractante, dans le cas où, pour des raisons techniques, les mesures envisagées ne correspondent pas aux meilleurs moyens techniques disponibles, doit informer la commission préalablement à toute autorisation des justifications de ces raisons. Lors de sa réunion suivante, la commission doit examiner l'information présentée.

5. Aux fins des présents programmes et mesures, on entend par „établissement nouveau":

— l'établissement industriel mis en service après la date d'adoption des présents programmes et mesures,

— l'établissement industriel existant dont la capacité de traitement du cadmium a été augmentée considérablement après la date d'adoption des présents programmes et mesures.

6. La méthode d'analyse de référence à utiliser pour déterminer la présence de cadmium figure à l'annexe III point 1. D'autres méthodes peuvent être utilisées à condition que les limites de détection, la précision et l'exactitude de ces méthodes soient au moins aussi valables que celles qui figurent à l'annexe III point 2.

Article 2

Les parties contractantes concernées assurent la surveillance, dans la zone couverte par la convention, du milieu aquatique affecté par les rejets. Dans le cas de rejets affectant les eaux de plusieurs parties contractantes, les parties contractantes concernées collaborent en vue d'harmoniser les procédures de surveillance.

Article 3

1. À des intervalles de cinq ans, la commission procède à une évaluation comparative de l'application des présents programmes et mesures par les parties contractantes, sur la base des informations que les parties contractantes présentent à la commission, conformément à l'article 17 de la convention, en particulier en ce qui concerne:

— les détails relatifs aux autorisations fixant les normes d'émission pour les rejets de cadmium,

— les résultats de l'information rassemblée ou des inventaires établis, relatifs aux rejets de cadmium effectuées dans la zone

maritime ou dans les cours d'eau qui affectent la zone maritime visés à l'article 1er paragraphe 1,

— l'information figurant à l'annexe IV point 2 pour les parties contractantes qui appliquent des objectifs de qualité,

— les résultats du contrôle et de la surveillance continus du milieu aquatique conformément à l'article 2. Où cela s'applique, ces résultats devraient être soumis dans le cadre du programme conjoint de contrôle et de surveillance continus.

2. En cas de modification des connaissances scientifiques relatives principalement à la toxicité, à la persistance et à l'accumulation du cadmium dans les organismes vivants dans les sédiments, ou en cas d'amélioration des meilleurs moyens techniques disponibles, des propositions appropriées sont examinées par la commission visant à renforcer, si nécessaire, les valeurs limites et les objectifs de qualité, ou à fixer des valeurs limites supplémentaires et des objectifs de qualité supplémentaires.

Article 4

1. Les parties contractantes mettent en œuvre les présents programmes et mesures à compter du 1er janvier 1986.

2. Les parties contractantes informent la commission des dispositions de droit interne prises en application des présents programmes et mesures.

ANNEXE I

Valeurs limites, délais fixés pour le respect de ces valeurs et procédures de surveillance et de contrôle à appliquer aux rejets

1. Pour les secteurs industriels concernés, les valeurs limites et les délais d'application sont regroupés dans le tableau ci-après:

Secteur industriel (1)	Valeurs limites à respecter à partir du:		Unité de mesure
	1er janvier 1986	1er janvier 1989 (2)	
1. Extraction du zinc, raffinage du plomb et du zinc, industrie des métaux non ferreux et du cadmium métallique	0,3 (3)	0,2 (3)	mg/l eau rejetée
2. Fabrication des composés de cadmium	0,5 (3)	0,2 (3)	mg/l eau rejetée
	0,5 (4)	(5)	g/kg cadmium traité
3. Fabrication des pigments	0,5 (3)	0,2 (3)	mg/l eau rejetée
	0,3 (4)	(5)	g/kg cadmium traité
4. Fabrication des stabilisants	0,5 (3)	0,2 (3)	mg/l eau rejetée
	0,5 (4)	(5)	g/kg cadmium traité
5. Fabrication des batteries primaires et secondaires	0,5 (3)	0,2 (3)	mg/l eau rejetée
	1,5 (4)	(5)	g/kg cadmium traité
6. Électrodéposition (6)	0,5 (3)	0,2 (3)	mg/l eau rejetée
	0,3 (4)	(5)	g/kg cadmium traité
7. Fabrication de l'acide phosphorique et/ou d'engrais phosphatés à partir de roche phosphatée (7)	—	—	

(1) Pour les secteurs industriels qui ne sont pas mentionnés dans le présent tableau, les valeurs limites seront fixées en cas de besoin par la commission à un stade ultérieur. Entre-temps, les parties contractantes fixent de manière autonome, conformément aux dispositions de l'article 4 paragraphe 2 de la convention, des normes pour les rejets de cadmium. Ces normes doivent tenir compte des meilleurs moyens techniques disponibles et ne doivent pas être moins strictes que la valeur limite la plus comparable contenue dans cette annexe.

(2) Sur la base de l'expérience acquise lors de l'application des présents programmes et mesures, et conformément aux dispositions de leur article 3 paragraphe 2, la commission considérera, en temps utile, des propositions ayant pour but de fixer des valeurs limites plus restrictives.

(3) Concentration moyenne mensuelle en cadmium total pondéré selon le débit de l'effluent.

(4) Moyenne mensuelle.

(5) Il est pour le moment impossible de fixer les valeurs limites exprimées en poids. La commission fixe ces valeurs le cas échéant comme le prévoit l'article 3 paragraphe 2 des présents programmes et mesures. Si la commission ne fixe pas de valeurs limites, les valeurs exprimées en poids figurant dans la colonne „1er janvier 1986" sont maintenues.

(6) Les parties contractantes peuvent suspendre jusqu'au 1er janvier 1989 l'application des valeurs limites pour les établissements ne rejetant pas plus de 10 kg de cadmium par an et dont l'ensemble des cuves d'électrodéposition représente un volume inférieur à 1,5 m^3, lorsque la situation technique ou administrative rend cette mesure absolument nécessaire.

(7) Au stade actuel, il n'existe pas de méthodes techniques valables sur le plan économique qui permettent d'extraire systématiquement le cadmium des rejets résultant de la production d'acide phosphorique et/ou d'engrais phosphatés à partir de roche phosphatée. Aucune valeur limite n'a donc été fixée pour ces rejets. L'absence de ces valeurs limites ne dégage pas les parties contractantes de leur obligation, au titre du paragraphe 1 de l'article 1er des présents programmes et mesures, de fixer des normes d'émission pour ces rejets. Les valeurs limites seront fixées à un stade ultérieur par la commission, si le besoin s'en fait sentir.

2. Les valeurs limites exprimées en termes de concentration qui, en principe, ne doivent pas être dépassées figurent dans le tableau ci-avant pour les secteurs industriels des rubriques 2, 3, 4, 5 et 6. Dans tous les cas, les valeurs limites exprimées en concentrations maximales ne peuvent être supérieures à celles exprimées en quantités maximales divisées par les besoins en eau par kilogramme de cadmium traité. Toutefois, étant donné que la concentration de cadmium dans les effluents dépend du volume d'eau impliqué, qui diffère selon les différents procédés et établissements, les valeurs limites, exprimées en termes de quantité de cadmium rejeté par rapport à la quantité de cadmium traité, figurant dans le tableau ci-avant, doivent être respectées dans tous les cas.

3. Les valeurs limites des moyennes journalières sont égales au double des valeurs limites des moyennes mensuelles correspondantes figurant dans le tableau ci-avant.

4. Pour vérifier si les rejets satisfont aux normes d'émission fixées conformément aux valeurs limites définies à la présente annexe, une procédure de contrôle doit être instituée.

   Cette procédure doit prévoir le prélèvement et l'analyse d'échantillons, la mesure du débit des rejets et de la quantité de cadmium traité.

   Si la quantité de cadmium traité est impossible à déterminer, la procédure de contrôle peut se fonder sur la quantité de cadmium qui peut être utilisée en fonction de la capacité de production sur laquelle se fonde l'autorisation.

5. Un échantillon représentatif du rejet pendant une période de vingt-quatre heures est prélevé. La quantité de cadmium rejetée au cours d'un mois doit être calculée sur la base des quantités quotidiennes de cadmium rejetées.

   Toutefois, une procédure de contrôle simplifiée peut être instaurée pour les établissements industriels qui ne rejettent pas plus de 10 kg de cadmium par an. En ce qui concerne les établissements industriels d'électrodéposition, une procédure de contrôle simplifiée ne peut être instaurée que si l'ensemble des cuves d'électrodéposition représente un volume inférieur à 1,5 m^3.

ANNEXE II

Objectifs de qualité

Pour celles des parties contractantes qui appliquent la stratégie des objectifs de qualité, les normes d'émission sont fixées de manière que le (ou les) objectifs) de qualité approprié(s), parmi ceux énumérés ci-après, soi(en)t respecté(s) dans la région affectée par des rejets de cadmium. L'autorité compétente désigne la région affectée dans chaque cas et sélectionne, parmi les objectifs de qualité figurant au paragraphe 1, celui ou ceux qu'elle juge appropriés, eu égard à la destination de la région affectée, en tenant compte du fait que l'objectif des présents programmes et mesures est de prévenir et d'éliminer toute pollution.

1. Dans le but de prévenir et d'éliminer la pollution au sens des articles 1er et 4 de la convention de Paris, les objectifs de qualité ci-après, qui sont mesurés suffisamment proche du point de rejet, sont fixés (1):

1.1. la concentration de cadmium en solution dans les eaux des estuaires jusqu'à la limite des eaux douces affectées par les rejets ne doit pas excéder 5 µg/l;

1.2. la concentration de cadmium en solution dans les eaux suivantes affectées par les rejets (2) ne doit pas excéder 2,5 µg/l:

i) eaux de mer territoriales;

ii) les eaux, non estuariennes, en deçà de la ligne de base servant à mesurer la largeur de la mer territoriale et s'étendant dans le cas des cours d'eau jusqu'à la limite des eaux douces.

2. Outre les exigences ci-avant, les résultats du contrôle et de la surveillance continus effectués conformément à l'article 2 doivent être comparés aux concentrations suivantes (1):

2.1. dans le cas des eaux estuariennes jusqu'à la limite des eaux douces, une concentration de cadmium en solution de 1 µg/l;

2.2. une concentration de cadmium en solution de 0,5 µg/l dans les eaux suivantes:

i) eau de mer territoriales;

ii) les eaux, non estuariennes, en deçà de la ligne de base servant à mesurer la largeur de la mer territoriale et s'étendant dans le cas des cours d'eau jusqu'à la limite des eaux douces.

2.3. Si ces concentrations ne sont pas respectées, ne fût-ce qu'en un seul point du réseau national de contrôle et de surveillance, les raisons doivent en être avisées à la commission.

3. La concentration de cadmium dans les sédiments et/ou mollusques et crustacés, si possible de l'espèce *Mytilus edulis*, ne doit pas augmenter de manière significative avec le temps.

4. Lorsque plusieurs objectifs de qualité sont appliqués aux eaux d'une région, la qualité des eaux doit être suffisante pour respecter chacun de ces objectifs.

(1) Toutes les concentrations se rapportent à la moyenne arithmétique des résutats obtenus pendant une année.

(2) Il n'a pas été fixé de normes de qualité pour la haute mer, vu que les normes de qualité pour les mers territoriales et autres eaux protégeront la haute mer contre la pollution.

ANNEXE III

Méthodes de mesure de référence

1. La méthode d'analyse de référence utilisée pour déterminer la teneur en cadmium des eaux, des sédiments et des mollusques et crustacés est la mesure de l'absorption atomique par spectrophotométrie, après conservation et traitement appropriés de l'échantillon.

   Les limites de détection doivent être telles que la concentration en cadmium puisse être mesurée avec une exactitude de ± 30 % et une précision de ± 30 % pour les concentrations suivantes:

   — dans le cas de rejets, un dixième de la concentration maximale autorisée en cadmium, spécifiée dans l'autorisation,

   — dans le cas des eaux superficielles, 0,1 µg/l ou un dixième de la concentration en cadmium, spécifiée par l'objectif de qualité, la valeur la plus élevée étant à retenir,

   — dans le cas de mollusques et crustacés, 0,1 mg/kg, poids humide,

   — dans le cas de sédiments, un dixième de la concentration du cadmium de l'échantillon ou 0,1 mg/kg, poids sec, séchage effectué entre 105 et 110 °C à poids constant, la valeur la plus élevée étant à retenir.

2. La mesure du débit des effluents doit être effectuée avec une exactitude de ± 20 %.

ANNEXE IV

Procédure de contrôle pour les objectifs de qualité

1. L'autorité compétente précise les prescriptions, les modalités de surveillance et les délais pour assurer le respect du ou des objectifs de qualité en cause.

2. Pour chaque objectif de qualité choisi et appliqué, les parties contractantes doivent faire rapport à la commission sur:

   — les points de rejet et le dispositif de dispersion,

   — la zone dans laquelle est appliqué l'objectif de qualité,

   — la localisation des points de prélèvement,

   — la fréquence d'échantillonnage,

   — les méthodes d'échantillonnage et de mesure,

   — les résultats obtenus.

3. Les échantillons doivent être suffisamment représentatifs de la qualité du milieu aquatique dans la région affectée par les rejets et la fréquence d'échantillonnage doit être suffisante pour mettre en évidence les modifications éventuelles du milieu aquatique, compte tenu notamment des variations naturelles du régime hydrologique.